

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ. 31 ΜΑΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΚΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΙΓ'. ΑΡΙΘ. 39

Ποιήσεις: Βιζυηνοῦ, Κόκκου, Καρασούτσα, Αικατερίνης Δοσίου, Λασκαράτου, Ἀλεξ. καὶ Η. Σούτσου, Πελεκάση, Καμπούρογλου, Δ. Π.***, Βικέλα, Συνοδινού, Ἠλιακοπούλου, Θεόγνιδος, Τσακασιάνου.— Αἰμύλιος καὶ Ἀριστείδης ἀδελφοὶ Ραγκαβῆ ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη.

ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ

Τῷ ΛΕΙΜΝΗΣΤῷ ΔΙΔΑΣΚΑΛῷ

Ἀκοῦς τ' ἀηδόνια ἔς τὸ βουνό, πῶς συνερίζουν πάλι;
Ἀκοῦσις, πῶς τὸ σήμαντρο τὴν προσηυγὴ τὸν ψάλλοντα
Ἐς τῆς Παναγίας τὴν Ἐκκλησίαν;
Σῆλω, πατέρα! Κούρηνος ἔς τ' ἀσθενικό μου χέρον
Νὰ βγοῦμε ν' ἀναπνεύσουμε τὴν αἴρα πῶς μᾶς φέρεται
Τὴν πρώτη τῆς αὐγῆς δροσινά.

Σῆλω, καὶ σ' ἔφερα χλωρό, μαγιάτικο λουλουδί,
Κ' ἓνα καινούριο σ' ἔγραψα, ἄσπρον τῶθελες, τραγουδί,
Μ' ἓνα πρωτόβγαλτο σκοπό.
Καὶ ἤρθα καὶ σοῦ τῶφερα ἔς τὸ μαῦρό σου κρεββάτι,
Καὶ κλαίγω νὰ μὲ λυπηθῆς, νὰ σηκωθῆς κομματί.
Καὶ νὰ μὲ βάλῃς νὰ ἔς τὸ πῶ.

Ἐναστολίσθηκεν ἡ γῆ καὶ ἐκνήσαν τὰ λειβάδια,
Καὶ βόσκουν ἔς τὴν ἀκρομαλιὰ τ' ἀσπρόμαλα κοπάδια,
Μὲ τὴ γλυκεῖα φλογέρα.

Κ' ἡ νεκρὴ, ποῦ σοῦ μαζόνανε πουρνιάτικα λουλουδία;
Σκορπίζουσι τὰ μαγικά τῆς λύρας σου τραγουδία,
Ἐς τὸν μοσκερὸν ἀγέρα.

Κ' ἀπ' τὴ γλυκεῖα σου μουσικὴ τὸ κύμα ἀγκαλλιᾶζει
Καὶ μ' ἔρωτα τὴν ἀμμουδιὰ, ἔς τὸν ὕπνον τ' ἀγκαλλιᾶζει
Καὶ πάλι ὀπίσω ξεψυχᾶ.

Και μαγεμμένα τοῦ γιαιλοῦ τὰ φίδια, τὰ ψαρέκια
Γλυκοφιλοῦνται χορευτὰ, ἄσ' νῆταν ἀδερφάκια,
Και πέφτουν ἔξω ἔς τὰ ριχά.

Γιατί ἡ καρδιά σου τῆς Αὐγῆς τὸν ἔρωτ' ἀπαρνήθη,
Και τὸ τραγοῦδι δὲν λαλεῖ ἔς τὰ φλογερά σου γῆθη,
Καθὼς λαλοῦσε μιὰ φορὰ;

Γιατί ἔθυσε τὸ σπλαγχνικὸ λαμπαδι τῆς στοργῆς σου,
Και μ' ἄφηκε δισάφρανο, τ' ὄρφανικὸ παιδί σου,
Χωρὶς ἐλπίδα καὶ χαρὰ;

Ἐν τῇ λύρα, ποῦ μὲ χάρισε, μιὰ κόρδα μ' ἔχει σπάσει,
Και τὸ φαιδρό σου τὸ σκοπὸ φοβοῦμαι μὴν ξεχάσει

Ἢ λαλιά μου ἡ παιδική!

Σῆκω, πατέρα! Κρούσέ μου τ' ἀρμονικὸ βιολί σου,
Και παίρρασέ μου ἀκόμη μιὰ πᾶ ἔς τῆ χρυσῆ χορδή σου
Τῆ δόξα μου τῆ μουσική!

Νὰ ψάλω ἄνα γλυκὸ σκοπὸ, τὸ Χάρο νὰ κοιμίσω,
Νὰ μῶδ' ἔς τῆ μαύρη του σπηλιὰ, πατέρα, νὰ χυμίσω,
Νάρθῶ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ σου,

Ἢ νὰ σὲ κλέψω ἀπ' τὸ βαθύ, τὸ παγερό σκοτάδι,
Ἢ νὰ πομείνω νὰ πιαστῶ, νὰ σκλαβωθῶ ἔς τὸν Ἄδη,
Γιὰ νὰ λαλῶ κοντά σου!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ

Δίπλα ἔς τὸ προσκεφάλι τῆς ἔς τὸν τοῖχο ἀκουμπισμένη
Κυττάζει τὴν εἰκόνα τοῦ δαφνοστεφανωμένου,
Μὰ δὲν χορταίνει βλέποντας τὰ ζηλεμμένα νεράτα,
Ποῦ θάνατος τὰ νέκρωσε κ' εἶνε ζωὴ γεμάτα.
Και κάποτε πικρογελά και κάποτε δακρῶζει,
Ἐν τὴν ὄψι τὴν ἐλόχαρη ποῦ δάφνη τῆ στολίζει.

«—Πές μου, καλὴ γερόντισσα, τί ἔχεις καὶ σενάζεις;
Ποιὸς εἶν' ὁ νεγὸς πολεμιστῆς ποῦ τὸν συχνουκτάζεις;»
Μὲ μιὰς ἔς τῆ γῆ χαμήλωσεν ἐκεῖνη τὸ κεφάλι,
Μὰ πάλι τὴν εἰκόνα τοῦ ξανακυττάζει, πάλι,
Και μὲ φωνὴ λιγόψυχη ὄρφανεμένης μάνας
Τοῦ εἶπεν: «Εἶν' ὁ γυιόκας μου αὐτός... ἢ ὁ Γιαταγάνας!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Τὴν νύκτ' αὐτὴν, Γαλάτεια, καθ' ὕπνου μου σὲ εἶδα,
Και εἶχες παρ' ἐλπίδα
Ἐντὶ τῆς κόμης σου αὐτῆς τῆς μαύρης καὶ ὠραίας,
Τρίγας λευκὰς καὶ ἀραιὰς ἐξήντα χρόνων γραιίας.

Κ' ἐγὼ γερόντιον μικρόν, κυρτόν, σαθρόν, γελοῖον,
Τὴν σιαγόνα σείων

Και παραξενευόμενος εἰς τὴν κατάστασίν μας,
Ἐκύτταζα μὲ θαυμασμόν τὴν μεταμόρφωσίν μας.

Και σὺ τὸ στόμα ἀνοιξες, ἐπτενάξες, καὶ εἶδα,

Και εἶδα παρ' ἐλπίδα

Ἀραιωμένους τῶν λευκῶν μαργαριτῶν τοὺς στίχους,
Καθὼς ἐπάλλεις παλαιοῦ, ἐρημωμένου τείχους.

Και τότε ἀπὸ τὸν θυμόν, ἀπὸ τὸ γῆρας τρέμων,

Τίς, εἶπα, κακὸς δαίμων

Τοιοῦτους μᾶς κατέστησεν, ἀθλίᾳ ἐρωμένη;

Και σὺ δακρῶουσα σχεδὸν καὶ στενοχωρημένη,

Ἐτίναξες τὸ ἐλαφρόν στηθόπανον καὶ εἶδα,

Και εἶδα παρ' ἐλπίδα

Ἐπρόν τὸν κῆπον τῆς τρυφῆς, τὰ μῆλα μτραμμένα,
Τὰ κάλλη σου μὲ τ' ἀροτρον τοῦ χρόνου ὄργωμένα.

Καιρὸς λοιπόν, ἐφώναξα, τὰ στήθη νὰ πατάξω,

Τὰς κόμης νὰ σπαράξω.

Νὰ τὰς σπαράξω ἤθελα ἡγέρθη ὁ βραχίον,

Ἄλλὰ... γυμνὸν ἀπήντησε καὶ φαλακρὸν κρηνίον!

Και εἰς τὴν ταραχὴν αὐτὴν ἐξύπνησα καὶ εἶδα,

Και πάλιν παρ' ἐλπίδα,

Πῶς ὅλα ἦσαν ὄνειρον κ' ἐφάνη πάλιν, πῶς μου,

Ἢ πλέον νέα καὶ καλὴ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.—

Γαλάτεια, τὸ ὄνειρον αὐτὸ Θεὸς τίς στέλλει,

Δι' οὐ μᾶς παραγγέλλει;

Τὸν ἔρωτα εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἔαρ νὰ χαρῶμεν,

Πρὶν ἀληθῶς γηράσωμεν καὶ μάταια θρηῶμεν!

Η ΕΛΛΑΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΡΟΣ ΟΝ ΑΡΤΙΘΑΝΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΚΙΔΟΥΡ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ (1813)

[Μετὰφράσις ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΔΟΣΙΟΥ]

Ἔστις εἰς θανάτου κλίνην ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔλθῃ
Πρὶν ἀκόμη ἢ ἡμέρα τοῦ θανάτου του παρέλθῃ,
Ἢ πανώλεθρος ἐκεῖνη, πρώτη τῆς ἀνυπερξίσις,

Ἄλλ' ἐσχάτη τῶν κινδύνων, τῶν παθῶν, τῆς ἀγωνίας,
 (Πρὶν τὸ πρόσωπον ὁ ὄνυξ παραφθοίρη τοῦ θανάτου
 Καὶ τὸ ἐπιμένον κἄλλο: σβίση μὲ τὰ δάκτυλά του),
 ὅθ' ἐθαύμασε θεβάζως τὴν ἀγγελικὴν γαλήνην,
 Τῆς ἐκατάσεως τὸ ἦθος, τὴν ἀτάραχόν εἰρήνην,
 Τὴν ὠχρὰν ἐκείνην ὄψιν, στερεὰν, ἀλλ' ἀνεμιμένην,
 Τὴν ὑπὸ τῆς ἔτονας τρυφερῶς ὠραϊσμένην.
 Ἄν δὲν ἔβλεπε τὸ ὄμμα τὸ στερεὸν καὶ φρικαλέον,
 Ὅπου δὲν γελᾷ, δὲν λάμπει, οὔτε δάκρυ χύνει πλέον,
 Καὶ τὸ μέτωπον ἐκεῖνο τὸ ξηρὸν καὶ παγωμένον,
 Ὅπου ἡ τῶν τάφων νάρκη τῶν ἐκεῖ περισταμένων
 Τὴν ψυχὴν καταταράττει, ὡς ἂν ἐμελλον ὁμοίαν
 Καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν τύχην μετ' ὀλίγον, τὴν ὁποῖαν
 Τρέμουν βλέποντες καὶ ριτίττων, ἀτενίζουσι μῶλον τοῦτο.
 Ἄν τὸ μέτωπον καὶ τ' ὄμμα ἔμπροσθεν δὲν εἶχε τοῦτο,
 Στιγμὰς, — ὄχι, — ὄρα: ὅλα: αὐτὸς ἦθαλε διατάζει,
 Ἄν ὁ θάνατος τῶ ὄντι τὸν νεκρὸν ἐξουσιάζῃ.
 Τόση χάρις καὶ γαλήνη, τόση καλλονὴ μεγάλη
 Κατὰ τὰς στιγμὰς τὰς πρώτας τοῦ θανάτου ἐπιβάλλει!
 Καὶ αὐτῆς τῆς παραλίας ἢ εἰκῶν εἶναι ὁμοία.
 Εἶναι ἢ Ἑλλάς, ἀλλ' ὅμως ἢ Ἑλλάς νεκρὰ καὶ κρούα!
 Ναι νεκρὰ, ἀλλὰ θρακίαν ναι, ψυχρὰ, ἀλλὰ γλυκεῖαν.
 Ὅμως φρικτὰ μὴ βλέπων οὐδαμοῦ ζωῆς σημεῖα.
 Καλλονὴν τοιαύτην ἔχουν μόνον οἱ ἀποθνησκόντες,
 Ἦτις, καὶ ψυχῆς ἀπούσης, εἰς τὸ πρόσωπόν των μένει.
 Ἦτις, ἕως τοῦ ὁ τάφος σκεπασθῇ ἀπὸ τὸ χῶμα,
 Μὰ: πλανᾷ ἐν ᾧ μᾶς δείχνει ψευδῆ χάριν, ψευδὲς χρῶμα.
 Αἴγλη τῆς ψυχῆς εἶν' αὐτὴ εἰς τὸ τέμαζ τοῦ σταδίου,
 Εἶν' ἀστὴρ περιαιγάζων τὰ ἐρείπια τοῦ βίου,
 Ἐμπνευσάντων αἰσθημάτων ζώπυρον τὸ τελευταῖον,
 Σπινθήρ, — ἴσω: ἀπὸ φλόγα οὐρανίαν ἀπορρίων, —
 Ὅστις τὸν νεκρὸν φωτίζει, ἀλλὰ δὲν θερμαίνει πλέον.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ ΣΤΗΝ ΘΗΝΙΟΤΙΑ

Θηνιότισάμου, — Κάμεμον τὴ χάρη
 Μεσίτεψε εἰς τὴ Δραπανιότισάμας
 Νὰ σπλαγχνισῇ τὰ καυμένα τ' αὐτιάμας
 Καὶ, γιὰ τὸ θεῖο, νὰ μὴν παρασμπάρρη.

Ἐκεῖνὸ συμποῦμ, ποῦ ὁ Διάολος νὰν τὸ πάρη,
 Τὸ ἀκούμε ἔξαφνου ἀπάνου σὰ μυαλάμας
 Ὡσὰν τορπίλια μὲς' εἴην κάμαράμας,
 Καὶ, πίσεφέμου, δὲ μᾶς κονσολάρει.
 Κάνετε, Δέσποινέσμου, πανηγύρια,
 Μὰ χωρὶς νὰ ἔξαφνίζετε τὰ ἀθρώπους.
 Ὅσες μάλισα ζοῦν σὲ Μονασῆρια
 Πρέπει νάχουνε κ' ἡσυχους τοὺς τρόπους,
 Καὶ νὰ μὴν ἦν' κουρλὲς καὶ συμπαραδόρες,
 Ὡσὰν ἐτοῦτες ποῦ ζοῦνε μὲς' τῇ χώρες.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΑΛΕΞ. ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἡ ΔΙΟΓΕΝΙΚΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Γῆς τρεῖς πῆχες νὰ μὲ θάψουν δὲν μὲ ἄρτησεν ἡ τύχη,
 Κ' εἶναι μόνος θησαυρός μου οἱ ἐλεύθεροί μου στίχοι.
 Ἐλαφρὸς ἀπὸ χρυσάφι, δὲν πλαγιάζω μὲ φροντιδαῖς,
 Καὶ ξυπνῶ χωρὶς ἐλπίδαῖς.
 Διογένης, διὰ δόξαις, διὰ πλοῦτη δὲν μὲ μέλλει.
 Ἄς γυρνᾷ ἡ Τύχη, λέγω, τὸν τροχὸν τῆς ὅπως θέλῃ.
 Ὡς τὴν αὐλὴν τῆς τυραννίας ἔσαν τοὺς ἄλλους δὲν συχναίω.
 Ἐξαπλόνομαι ἔς τὸν ἥλιο καὶ ἐντίκρου του διαβάζω.
 Τῆς Ἑλλάδος ὁ Δεσπότης ἀπ' ἔμπρός μου ἂν περάσῃ
 Καὶ τὸν ἥλιο μου σκεπάσῃ,
 Διογένης θυμωμένος, ἄ ἄνθρωπε! χωρὶς νὰ νοιώσῃ,
 ἄνθρωπε! φωνάζω, πέρνεις ὅ,τι δὲν μπορείς νὰ δώσῃ.
 Ἄν ἔς τοῦ καθενὸς προσέξῃς τὸ περπάτημα κομματι,
 Ὁ καθένας καπνοὺς ἔχει καὶ θορρεῖ πῶς εἶναι κάτι.
 Μιραμπὸς ὁ ἕνας εἶναι, Μετερνίχος εἶν' ὁ ἄλλος
 Καὶ πολιτικὸς μεγάλος!
 Κ' ἐγὼ ἕμερα μεσημέρι μὲ φανάρι περπατῶ,
 Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους ναῦρω ἄνθρωπον ζητῶ.
 Ὁ καθένας, ἂν τὸν ἀκούσῃς, γιὰ τὸ ἔθνος κοπιάζει,
 Καὶ μὲ γλώσσα κρεμασμένη ἔσαν τὸν σκύλο λαχανιάζει.
 Ἄπ' τὸ γράψε, γράψε, γράψε, δέκα γραμματεῖς ποῦ ἔξερῶ
 Ἐμειναν πετσοὶ καὶ νεῦρα!
 Ἐσάν αὐτοὺς κ' ἐγὼ ἰδρῶνω καὶ τὸ φέρος ὠφελῶ.
 Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους τὸ πιθάρ μου κυλῶ.

Π. ΣΟΥΤΣΟΥ

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἐς τῆς κουκουναριᾶς τὸν ἴσχυο σέκομαι πολλαῖς φοραῖς
Καὶ τῶν χωρικῶν κυττάζω τὰς ἀπλοῖκας χαραῖς.
Ἐς τὸ νερὸ ἐδῶ μιὰ νέα τ' ἄσπρα χέρια τῆς δροσίζαι,
Καὶ ἔς τὰς ροδοδάφνας ἄλλη τὸ μωρὸ τῆς νανουρίζαι.
Ἐκεῖ ἐν' ἀπλό παιδάκι ρίγναι γρύπο ἔς τὸ ποτάμι,
Χρυσὰ ψάρια πλάνει ἄλλο παρεκεῖ μὲ τὸ καλάμι.
Κι' ὁ βοσκὸς μὲ τῆ βοσκῆ του ξαπλωμένος ἔς τὰ λουλούδια
Τὸν αὐλό του συντροφεύει μὲ ποιμενικὰ τραγούδια.—

Πῶς κ' ἐσὺ βοσκῆ δὲν εἶσαι, πῶς βοσκὸς δὲν εἶμι ἐγὼ

Καὶ μαζί σου ἔς τὸ λειβαδι,

Καὶ μαζί σου ἀπ' ἀρνάκια τρυφερὰ δὲν ὀδηγῶ

Ἐνα εὐμορρο κοπάδι;

Ἄφῃσε τὰς πόλεις κ' ἔλα, τῆς ψυχῆς μου φιληνάδα,

Ἐς τῆ δροσιά, ἔς τὴν πρασινάδα

Καὶ τὴν παπαροῦνα βάλε τὴν ἀπλὴ καὶ χωρικὴ

Ἐς τὰ μαλλάρια σου ἐπάνω

Στὸ ἀσπράκρινόσου στήθος, ἔς τὸ φιλὶ σου τὸ γλυκὺ

Καὶ ἔς τὰς βρύσας καὶ ἔς τὰ δάση βοσκὸς εἶθε νὰ πεθάνω!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΕΛΕΚΑΣΗ

ΒΡΕΦΟΣ καὶ ΑΓΓΕΛΟΣ

Γλυκὰ ἀνάπνεε

Ἄφ' τὸν παράδεισο

Ὡσάν πουλάκι

Ἦλθε πετώντας

Τὸ πολυπόθητο

Ἐν' ἀγγελόπουλο

Ξανθὸ παιδάκι

Χαμογελώντας,

Εἰς τῆς μανούλας του

Ἐς τὸ στόμα τοῦδωκε

Τὴν ἀγκαλιά.

Φιλὶ γλυκὸ.

Τὸ γλωμὸ πρόσωπο

Ὅλο τὸ σκέπασε

Σιγὰ ἐκινούσε,

Μὲ τὰ φτερά του,

Ὅλο περίλυπο

Καὶ ὡσάν ἀδελφοὶ του

Τὴν ἐκυττούσε,

Τὰ τρυφερὰ του

Ὡσάν νὰ τῆς ἔλεγε:

Χεράκια τ' ἀπλωσε

Μανα, ἔχε γειά.

Εἰς τὸ λαιμὸ.

Κι' ἀγκαλιασμένα—τὰ εὐτυχημένα

Ἐψηλά ἀνεβήκανε—Ἐς τὸν οὐρανὸ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Νὰ σ' ἐβλεπα ἔς τὰ κύματα
Χωρὶς πνοή, χωρὶς πνοή,
Θὰ πνίγομουν νὰ σ' ἔδινα
Μισὴ ζωὴ, μισὴ ζωὴ.

Ἐς τὸ θάνατο νὰ πῆγαίνεις,
Μαζὺ κ' ἐγὼ, μαζὺ κ' ἐγὼ
Μὲ τι χαρὰ θὰ σ' ἔπερνα
Γιὰ ὀδηγὸ, γιὰ ὀδηγὸ.

Ἢ ἔρημιὰ 'ποῦ μιὰ στιγμή
Ψυχὴ δὲ ζῆ, ψυχὴ δὲ ζῆ,
Πα' ἀδειςὸς μου ἂν ἦσουνε
Κ' ἐσὺ μαζὺ, κ' ἐσὺ μαζὺ.

Κι' ἂν ἤμουν μόνος μου Θεός,
Γῆς κί οὐρανοῦ, γῆς κί οὐρανοῦ
Τὸ πᾶν θὰ εἶχα, ὅμως σὲ
Θὰ εἶχα νοῦ, θὰ εἶχα νοῦ.

Ι. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ
ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ἀναφερόμενον εἰς τὴν 13ην Στροφὴν.

«Στέκει ὡσάν μάρμαρο, ὡς ποῦ ξημεροῦναι»

Ὅραμα τοῦ Λάμπρου ἔς τ' Ἅγιον Βῆμα

Τὰ νεκρὰ τέκνα

Ἐνα τέκνο Πάμε γλίγωρα ἔς τὸ μνήμα,
Τ' ἄστρο φέγγει τῆς αὐγῆς,
Νὰ γυρίσουμε ἔς τὸ χῶμα
Μὲ τὰ δάκρυα τῆς ὀργῆς.

Ἄλλο. Μίαν ἀχτίνα θαμποφέγγει
Εἰς τὸ μέτωπο ἰδρωμένο,
Καὶ ξανοίγει τὸ μαρτυριο,
Πῶχει μέσα του κρυμμένο.

Ἄλλο. Τοῦ τάφου ἐφαρμακώθηκε
Ἐστὸ χυθὺ τὸ βαρὺ,
Καὶ νεκρωμένος ἔμεινε,
Χωρὶς νὰ νεκρωθῆ.

Ἄλλο Βαθεῖα, βαθεῖα ἔστὰ μνήματα
Ἐσοῦγγρισε ἡ φωνὴ του,
Ἐστὸν, βοήθεια, ἐφώναξε
Ἢ ἔρημη ψυχὴ του.

Ἄλλο. Πίκρα, τρομάρα δέρνουνε
Τὰ στήθη τὰ νεκρὰ,
Πῶς εἶνε αὐτὸς πατέρας μου
Ἐστὴν ἄκρα δυστυχία.

Ἄλλο. Χριστὸς ἀνέστη ἐκάμανε
Τὰ χεῖλη τὰ νεκρὰ,
Καὶ τὸ φαρμάκι ἀφήκανε
Ἐς τὰ χεῖλη ζωντανά.

Ἄλλο Ὅπως εἶχε μετὰ ἀγκάλαις
Ὁ Γονιὸς τὴν θυγατέρα,
Ἐταί τῶρα τοῦ θάνατου
Ἐχει πάντα τὴν φεβέρα.

Ἄλλο. Πάμε γλήγορα ἰς τὸ μνημα
 Τ' ἄστρο φέγγει τῆς αὐγῆς,
 Πάμε ἢ πικρα θὰ μᾶς δειρῆ
 Καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τῆ γῆς.

Ἄλλο Ὁμωσκύττα μὲς τοὺς λάκκους
 Ποῦ μᾶς εἶναι κατοικία—
 Νεκρολίθωνα καὶ φλόγα
 Κι' ἄκου βρόντο ἰς τῆ φωτιά.

Ἄλλο Εἰς τὰ δάση, ἰς τὰ λαγγαδια
 Ἄλλο Ἴσως κείνη θὲ νὰ κάψῃ
 Ἄνθη, μόσχοι καὶ δροσιά,
 Εἰς τὴν ὑστερὴν ἡμέρα
 Δόξα, ἀγάπη καὶ μυστήριον
 Καὶ τὰ σπλάγγνα τοῦ πατέρα,
 Θὲ νὰ φέρῃ ἢ λειτουργιά.
 Ἐάν ὁ κόσμος χαλαστή.

Δ. Π.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ποῦ τὴν τραβάτε, ὦ γραμματισμένοι,
 Τὴν νέα γλῶσσα τὴν Ἑλληνική;
 Ἐμπρὸς ἐκείνη, μόνη της πηγαίνει
 Ἀφῆτέ τὴν νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ βγῆ.
 Τὴν σέρνετε ὀπίσω τὴν καυμένη,
 Ἐνῶ αὐτὴ ἔμπρὸς γερὰ πατεῖ.
 Θὰ σπάσῃ τὸ σχοινὶ ποῦ τὴν τραβάτε,
 Καὶ ὅλοι σας τανάσκελα θὰ πᾶτε! (1859)

Σ' ΑΓΑΠΩ

Χθὲς, ὅταν χωρισθήκαμε τὸ βράδυ, μοῦ ἐφάνη—
 Μ' ἐφάνη ὅτι σύννεφο σ' ἐσκίαζε τὰ φρύδια.
 Ὡ! χαμογέλασε γλυκὰ καὶ πὲ πὼς ἦτον πλάνη,
 Πέ μου πὼς πάντα μ' ἀγαπᾶς καὶ πάντα εἶς ἡ ἴδια.
 Ἦ ἂν σοῦ εἶπα τίποτε ποῦ νὰ μὴν πῶ χρωσοῦσα,
 Ἦ καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ πῶ, κ' ἐγὼ ἐσιωποῦσα,
 Συγχώρησε τὸ λάθος μου, ἀγαπημένη κόρη.
 Ἀησιμόνει καὶ συγχώρει,
 Συγχώρει μ' ὅ,τι κ' ἂν σοῦ πῶ,
 Κ' ἐννοεῖ μ' ὅταν σιωπῶ,
 Γιατὶ κοντὰ σου πάντοτε δὲν μῶρχεται ἰς τὸ στόμα
 Παρὰ μιά λέξις: Σ' ἀγαπῶ!
 Καὶ ὅμως πόσον σ' ἀγαπῶ δὲν σοῦ τὸ εἶπ' ἀχῖμα.

ἸΣ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ

Χίλια τραγοῦδια σοῦ γράφα καὶ μὲ ἰς τὰ χίλια—ἔνα
 εἶδα πὼς δὲ σοῦ ταίριαζε, γλυκεριά μου αὐγῆ, κἀνένα.
 Μόνον μὲ δάκρυ ἰς τὴν καρδιά γράφει γιὰ Σε ἡ ψυχὴ μου...—
 Ἄ, πότε κ' εἰς τὸ σῆθός σου θὰ γράψῃ τὸ φίλὶ μου!
 Πότε, βασίλισσά μου,
 Θὰ πέσω ἐγὼ ἰς τὰ πόδια σου καὶ Σὺ ἰς τὴν ἀγκαλιά μου;
 Τότε κ' ὁ στίχος μου γιὰ Σε θὰ ἰδῆς νὰ πλημμυρίσῃ,
 Καὶ ἰς τραγοῦδι ἀτελειωτο ἢ ἀγάπη μας θ' ἀνθίσῃ!

* *

ἸΣ ΤΟΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΜΟΥ ΚΑΡΠΟ

Δὲν εἶσαι γιὰ τὰ δόντια μου, τὸ ἔξέρω,
 Τὸ ἔξέρω ποῦ νὰ ξεραθῶ, μὰ τί!..
 Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα περὶ πολὺ ὑποφέρω.—
 Εἶρεῖς τ' Ἀδάμ τὸ ἱστορικό... γιατί
 Τοὺς εἶπ' ὁ Θεός: «Μὴ φάτε αὐτὸ, παιδιὰ μου;
 Γιατὶ θὰ μετανώσετε, ὁ Πειρασμός
 Τοὺς ἔκαμε ὅ,τι κάνει ἰς τὴν καρδιά μου,
 Κ' ἔτσι τοὺς βρῆκε ὁ φοβερός διωγμός.
 Δέντρο καὶ Σὺ γιὰ μίνα ἐμπαδισμένο....
 Μ' ἄς σέ γευτῶ κ' ὅ,τι νὰ θέλῃ ἄς γένω!

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΧΩΡΙΑΤΙΚΗΣ

Μαί μὴνα μὴ φυτέψῃς,
 Μαί μὴ στεφανωθῆς,
 Τρίτη μέρα μὴ δουλέψῃς,
 Σάββατο μὴ στολισθῆς.
 Στρώμα πάντα σου φτενὸ
 Καὶ λιγόφαγο τὸ δεῖπνο;
 Κι' ἄμ' ἀκούς τὸν πετεινὸ
 Τὸ σαυρό σου καὶ τὸν ὕπνο.
 Μὲ τὰ ἔμπα τ' Ἀπριλίου
 Νὰ ξυπνᾶς πρὶν τοῦ Ἡλίου,
 Κι' ὄλο σου τὸ καλοκαίρι
 Μὴ κοιμοῦ τὸ μεσημέρι.
 Ἐτοὺς μεγάλους τοῦ Χωριοῦ σου
 Κότταζε μὴ θαρρευτῆς
 Τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ χεριοῦ ΣΟΥ
 Μοναχὰ νὰ μπισευθῆς.

Γιὰ τῆς ζάνης Σου τὸ σκύλο
Καὶ γιὰ τοῦ Χωριοῦ τὸ μύλο
Παρά γιὰ τοὺς ὑπουργοὺς
Νὰ σκοτιζέται ὁ νοῦς.

Κάλλιο γιόμα σου καὶ βράδυ
Λάχανα μὲ δίχως λάδι
Καὶ ρουχάκια φτωχικά
Παρά γρόσα δανεικά!

Κύτταξε 'ς τὸ θηλυκό σου
Γράμματα πολλὰ μὴ μάθης,
Μὴν εὐρῆς τὸ διάβολό σου
Καὶ τ' ἀγιάτρευτα μὴν πάθης.

Καὶ, περσότερο ἀπ' ὅλα,
Τῇ γυναίκα τῇ μαριόλα
Κύττα μὴ παραχαϊδέψης
Καὶ κακὰ τὰ ξεμπερδέψης!—

Η ΝΥΜΦΗ

Λευκὰ 'ντυμένη ὡς ἄγγελος
'Ἡ παρθενιὰ πηγαίνει
Εἰς τὸ θωμὸ τοῦ γάμου τῆς
Μὲ ρόδα στολισμένη
Λυτὰ χρυσὰ 'ς τὸν τράχηλο
Τῆς πέφτουν τὰ μαλλιά τῆς
Καὶ ἡ σεμνὴ ὠμορφιά τῆς
Ἀστράφτει 'ς τὴ χαρὰ.

Πίστι καὶ ἀγάπη ὀρκίζεται
Αἰώνια 'ς τὸν πιστό τῆς
Καὶ τ' ἀγνὰ ρόδα τῆς αἰδοῦς
'Ανθοῦν 'ς τὸ πρόσωπό τῆς.
Λάμπει τὸ φῶς 'ς τὰ μάτια τῆς
'Αφ' τό στεφανοκίρι
Ποῦ 'ς τὸ λευκό τῆς χέρι
Γλυκοφεγγοβολᾷ.

Εὐωδιασμένη, οὐράνια
Ἄβρα τὴν τριγυρίζει
Κ' ἡ ἐλπίδα μὲ χαμόγελα
Τὴν ὄψι τῆς στολίζει.
'Σ τὸ μέλλον τὸ ἀόρατο
Πετοῦν οἱ στοχασμοὶ τῆς
Καὶ βλέπει 'ς τὴ ζωὴ τῆς
Αἰώνιαν εὐτυχιά.

'Ἄλλ' ἐξαφνα ἡ ρόδινη
'Ἡ ὄψι τῆς χλωμαρίζει
Τῇ δακρυσμένη μάννα τῆς
Σφιγτὰ τὴν ἀγκαλιάζει.
Τοῦ χωρισμοῦ τὸ φίλημα
Γλυκὰ ταις ἀδελφώνει,
Τὸ φίλημα ποῦ ἐνώνει
Τὴν πίκρα καὶ χαρὰ.

—Μάννα γλυκειά, μαν.οὐλά μου,
Δόσε μου τὴν εὐχή σου,
'Αφ' τὰ κακὰ τοῦ κόσμου μας
Νὰ σώνη τὸ παιδί σου,
Γιὰ τὸ καλὸ 'ς τὰ οὐράνια
Γιὰ νὰ μὲ μεσιτεύη,
Καὶ νὰ μὲ προστατεύη
Στὴ νέα μου ζωὴ.

Στὴν ἁγία τὴ φιλόστοργη
Μητέρα ἐμπρός γυρμένο
Τὸ νεῖο τὸ ταῖρι τὴν εὐχὴ
'Ακούει εὐτυχισμένο
Καὶ τῆς ἀγάπης ὁ ἄγγελος,
Ποῦ 'ς τὴν εὐλογημένη
Τὴν κλίνη τοῦ προσμένει,
Γελῶντας τοὺς καλεῖ.
Ζάκυνθος 1887

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΣΕΝΑ

'Αγαπημένο μου πουλι, μιὰ φλογερὴ ματιά σου
Μέσα 'ς τὰ στήθια ἄσβεστη μοῦ ἀναψε φωτιά.
Τὰ καστανὰ μαλλάκια σου καὶ ἡ γλυκειὰ λαλιά σου
'Αχ! τὴν χαρὰ μοῦ κλέψανε 'πὸ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά.
Καὶ ὅπου πάω καὶ σταθῶ ἐσένα συλλογοῦμαι
Κι' ἀκόμα εἰς τὸν ὕπνο μου σὲ βλέπω καὶ πονῶ,
Καὶ μέρα-νύχτα εὐχομαι τὰ δρόμ' νὰ ἐνωθοῦμε
Σάνδερό πουλάκια ταιριαστά μὲ ἔρωτα ἄγνῳ.
'Αχ! θέλησε, ἀγάπη μου, νὰ γίνῃ ἡ εὐχή μου
Καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ θὰ σ' εὐλογῇ ἡ ψυχὴ μου.

ΘΕΟΓΝΙΣ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

('Εκ τῶν Δημοτικῶν μας)

'Ερρόδισε ἡ ἀνατολὴ καὶ ξημερῶν' ἡ δύσι.
Γλυκοχαράζουν τὰ βουνὰ κι' ὁ αὐγερινὸς τραβιέται,
Πᾶν' τὰ πουλάκια 'ς ταις βοσκαῖς κ' ἡ ὠμορφαις 'ς τὴ βρύσι,
Βγαίνω κ' ἐγὼ κι' ὁ μαῦρος μου μὲ τὰ λαγωνικά μου.
Βρίσκω μία κόρη πῶπλενε σὲ μαρμαρένια γούρνα,
Τῇ χαιρετάω, δὲ μοῦ μιλεῖ, τῆς κρένω, δὲ μοῦ κρένει.
—«Κόρη γιὰ βγάλε μας νερό τὴν καλὴ μοῖρα νάχης,
Νὰ πῶ κ' ἐγὼ κι' ὁ μαῦρός μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.»
Σαράντα σίκλους ἔβγαλε, 'ς τὰ μάτια δὲν τὴν εἶδα,
Κι' ἀπάνω 'ς τοὺς σαράντα δυὸ τὴ βλέπω δακρυσμένη.
—«Γιατί δακρῦζεις, λυγερὴ, καὶ βαρυαναστενάξεις;
Μῆνα πεινᾷς, μῆνα διψᾷς, μὴν ἔχῃς κακὴ μάνα;»
—«Μῆτε πεινῶ, μῆτε διψῶ, μῆτ' ἔχω κακὴ μάνα.
Ἔενε μου, κι' ἂν ἐδάκρυσα κι' ἂν βαρυαναστενάξω,
Τὸν ἄνδρα 'χω 'ς τὴν ξενιτειά, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνους,
Κι' ἀκόμη τρεῖς τὸν καρτερῶ, πέντε τὸν παντεχαίνω,
Κι' ἀπὲ θὰ κόψω τὰ μαλλιά, καλόγρηρα θὰ νὰ γένω.
Θὰ πάγω 'ς ἔρημα βουνά, νὰ στήσω μοναστήρι,
'Εκειὸν νὰ τρώγ' ἡ ξενιτειά κ' ἐμὲ τὰ μαῦρα ράσα.»
—«Κόρη, ὁ καλὸς σου 'πέθανε, κόρη ὁ καλὸς σου 'χάθη,
Κ' ἐγὼ παπάδες πλέρωσα κ' εἶπε νὰ μὲ πλερώσης,

Κ' ἐγώκαμα τὰ κόλυβα κ' εἶπε νὰ τὰ πλερώσης,
 Τὸν ἔδωκα κ' ἓνα φιλι κ' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δώσης.»
 — «Ἐσὺ ἂν παπάδες πλερώσες, διπλᾶ νὰ σὲ πλερώσω,
 Κι' ἂν ἔκαμες τὰ κόλυβα, διπλᾶ νὰ σοῦ τὰ δώσω,
 Μὰ γιὰ τ' ἐκεῖνο τὸ φιλι, τρέχα καὶ γύρευέ το.»
 — «Κόρη μου ἡ γῶμ' ὁ ἄντρας σου, ἐγῶμαι κι' ὁ καλὸς σου.»
 — «Πές μου σημάδια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τότε σοῦ πιστεύω.»
 — «Ἐχεις μηλιά 'ς τὴν πόρτα σου καὶ κληῖμα 'ς τὴν αὐλή σου,
 Κ' ἔχεις καὶ μὲ τὰ χέρια σου μιὰ λειμονιά φτεμένη.»
 — «Κάποιος κακὸς μου γείτονας σοῦ τᾶπε καὶ τὰ ξέρεις.
 Πές μου σουσούμια τοῦ κορμιοῦ, καὶ τότε σοῦ πιστεύω.»
 — «Ἐχεις ἐλῆθ' ἔς τὰ στήθια σου κ' ἐλῆθ' ἔς τὴν ἀμασκάλη,
 Κι' ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ βυζιά τ' ἀντροῦ σου φυλαχτᾶρι.»
 — «Ἐένε μου, σ' εἶσ' ὁ ἄντρας μου, ἐσὺ 'σαι κι' ὁ καλὸς μου.»

Σ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΣΟΥ

Δὲν εἶσαι σὺ, γλυκεριά μου ἀγάπη πρώτη,
 Κρυφὴ μου ἐλπίδα, μόνη μου ζωὴ,
 Ποῦ πρώτη ἐσὺ μοῦ θέριμανες τὴ νερότη
 Μὲ μιὰ σου οὐράνια, ἀθάνατη πνοή;
 Ὅλα σου εἶν' ὁμοῖα ἄχ, μὲ ὅλα σου μὲ σφάζεις,
 Ὅλ' εἶσαι ὠραία, εἰκόνα μου χρυσή,
 Εἶσ' ἄγγελος, μὰ περὶ μὴ μὲ κυττάζης.
 Εἶσ' ὄλη ἐσὺ, μὰ περὶ...δὲν εἶσαι σὺ!

Τόση δροσιά καὶ φῶς σὲ τέτοιο μνημα;
 Σὲ τέτοιο ἀστέρι τόση σκοτεινιά;
 Τόση ζωὴ 'ς τέτοιο ἄδη;...κρίμα,
 Σὲ τέτοιο στήθος τόση παγωνιά!
 Τόση ἀσπλαχνία 'ς αὐτὸ τὸ οὐράνιο βλέμμα;
 Μιὰ τέτοια ἀγνότης τόσο νὰ μισῇ;
 Τὸ σῶμα' αὐτὸ ἔμπορεῖ καὶ λείει ψέμμα;...
 Εἶσαι Θεός, μὰ περὶ...δὲν εἶσαι σὺ!

Ἄχ, πῶς ἔμπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου;
 Μάθε κ' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ πονῶ,
 Μ' ἄλλης φιλιὰ νὰ σθῶσω τὰ δικά σου,
 Γι' ἄλλη νὰ ζῶ κ' ἐσὲ νὰ λησμονῶ.
 Ἄλλη ἀπὸ σὲ νὰ βλέπω 'ς τ' ὄνειρό μου,
 Ἄλλη νὰ κράζω ἐλπίδα μου χρυσή,
 Ἄλλη ἀπὸ σὲ ν' ἀστράφτη 'ς τὸ πλευρά μου
 Ὅς πρώτα ἐσὺ, μὰ περὶ...δὲν εἶσαι σὺ!

1893

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΥΓΙΟΣ καὶ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι δὲν εἶνε ὀλίγοι αἱ πολυτίμοι ὑπάρξεις, κλίτινες ἐγ-
 κατέλιπον τὸν κόσμον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς αὐτῶν, πρὸς βλά-
 βην τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς εὐοδόσεως τῆς πατρίδος. Μετα-
 ξὺ τούτων εἶνε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ πολυγράφου Ἀλεξάνδρου Ρίζου
 Ραγκαβῆ, Διμύγιος, εἰς ὃν ἡ φύσις εἶχε δωρήσῃ οὐχὶ ὀλίγα δῶ-
 ρα, ὡς εἰς τὰ πλεῖστα μέλη τῆς τὰ μάλιστα γνωστῆς ταύτης
 οἰκογενείας, ἥτις, φαίνεται, κληρονομίαν ἔλαβε νὰ διαπρέψῃ ἐν Ἑλλάδι.
 Ὁ θάνατος τοῦ μουσολήπτου τούτου νέου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀ-
 ριστείδου, νέου ἐπίσης διακρινομένου, οὐ μόνον πᾶσαν εὐγενῆ καρδίαν
 ἐλύπησεν, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκογένειαν πληγὴν ἀνάτατον ἔκαμεν, ὅθεν δι-
 καιῶς ὁ γνωστὸς πολυμαθὴς ποιητὴς, Κλέων Ραγκαβῆς, ὅστις διὰ τοῦ
 λαμπροῦ ΕΦΙΑΛΤΟΥ, θρηνεῖ ὡς ἄλλος Ἱερομίας, ἐπὶ τῶν ἐρει-
 πίων τῆς ἀσπλαχνῶς δεκατισθείσης οἰκογενείας αὐτοῦ, ἀφιέρωσεν,
 εἰς τὸ θλιβερὸν τῶν δύο πολυτίμων ἀδελφῶν τέλος, τὰς ἐξῆς ὠρεΐας
 στροφάς:

Ἄλλ' ἡ ἀλίστονος ἰδοῦ καὶ αὐθις τρόπος (α)
 γοργῶς ἀτέρμονας ὠκεανούς διχάζει,
 καὶ εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀρχαῖον προσπελάζει
 ἐνῶ ὄδυρμοχάρμων Ἐνωὶ σφαδάζει,
 τὸ ἤμισυ ἀναστατοῦσα τῆς Εὐρώπης.

Ἐκεῖ τὸν πλάνητα ἡ μοῖρα ἐλυπήθη,
 καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν πρὸς μικρὸν καθίσας,
 ἀσπάζεται φιλότατος κόμας λευκανθείσας,
 καὶ ἀδελφάς εἰς τὴν σκιὰν ἀναπτυχθείσας
 τῆς στέγης, ἥς ἐπὶ τοσοῦτον ἐσπερήθη.

Τῶν ἀδελφῶν πλὴν ποῦ ἀπέμειναν οἱ δύο;
 Ποῖαν ζῆτεῖ σχολὴν ὁ ἐνθους στρατιώτης;
 Εἰς τὰ κοιλάδας τῆς ἀσπλάγχχου Γραβελόττης
 ἐγγύς ἀλλήλων προμαχοῦντες ἐν τοῖς πρώτοις
 ἐν τῷ κλεινῷ μορφοῦνται τῆς τιμῆς πεδίῳ.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν τροπαίων καὶ παιάνων
 ἐλόχων πελιδνοὶ ἢ φθίσις καὶ ὁ τύφος,

(α) Μετὰ πενταετηῆ ἐν Ἀμερικῇ διαμονῇ, ὁ ποιητὴς ἐπανέκαμψεν
 εἰς τὴν Εὐρώπην, ὀλίγον μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν ἀγῶνα.

οὐδ' ἔπεσαν κραδαίνοντες τὸ ξίφος,
 ἢ τρέποντες γενναίον πολεμίων στίβος,
 μακρῶν ἀφήρασαν αὐτοὺς σειρὰ βασάνων.
 Καὶ ἤδη ὅταν εἰς τὸ Σούλι ἀντηγήσῃ
 τὸ τουρκοκτόνον πυροβόλον καὶ βριμῶσα
 τὴν χεῖρα τείνῃ πρὸς τὸν Ὀλυμπον ἢ Ὀσσα,
 ὅταν ἡ φάλαγγ' ἰδρᾶμῃ ἢ ἐνθουσιῶσα,
 τίς τοὺς προῶρα; κοιμηθέντας ἀρυπνίσει;
 Τίς ἐπισκέπτεται τοὺς τάφους τοῦ μνηστῆρος,
 οὐ; μαρνανθεῖσα πρὸ τοῦ χρόνου δάφνη σκέπει;
 Ἀμβλύωψ Ἄτη τὰ ἐπίγεια διέπει,
 καὶ ἡ πηκτίς μου βλάσφημα οἰμῶζει ἔπη,
 μεθ' ὧν συναῖδει ἡ ψυχή μου ἄλγους πλήρης.
 Παρὰ τὴν πλάκα τὴν ψυχρὰν ἢ μελανεῖμων
 ἐκείνη τίς, μεθ' ἧς τὸ ζεῦγος τῶν καλύκων
 πενθεῖ, τὴν παιδικὴν ἀνθοῦσαν ὄψιν τήκων;
 Τὸν μόνον θάλλει ἐν αὐτοῖς ὀδύνης κρέκων
 πρὸς παρελθόν ἐρώτων τρυφερῶν ἢ τλήμων.
 Ἰπὸ ἐρήμους φοίνικας, τὸ ἄλλο μνημα
 οὐδεὶς ματαίως ὀδυρμῶν ταρασσει κρότος,
 ἐκεῖ πενθεῖ ὁ νυκτοπλάνης μόνον ὄτος,
 καὶ συσσωρεύεται ἡ ἄμμος λεληθότως,
 ὡς εἰ τῆς εἰμαρμένης κρύπτουσα τὸ κρῖμα.

Ἐγεννήθη ὁ Αἰμύλιος ἐν Ἀθήναις, τῷ 1853, καὶ διήκουσε τὰ
 προκαταρκτικὰ μαθήματα ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις. Κατὰ δὲ
 τὸ 1866, ἀπελθὼν εἰς Βερολίνον μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας, εἰσῆλθεν,
 εἰδικῆ διευταγῆ τοῦ Αὐτοκράτορος, εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελ-
 πιδῶν. Εἰς τὴν Σχολὴν ἐκείνην, εἰς ἣν δυσχερέστατα προσλαμ-
 βάνονται ξένοι, εἶχεν ἤδη σπουδάσει, ἀδεία τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ
 πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἀριστείδης, ὅστις ἐξόχως εἶχε διακριθῆ
 ἐν τε τῇ Σχολῇ καὶ κατὰ τὸν μετ' ὀλίγον ἐνακῆφκντα μεταξὺ
 Γερμανίας καὶ Αὐστρίας πόλεμον. Καὶ πράγματι, ἐν μὲν τῇ σχολῇ
 εἶχεν ἀναδειχθῆ, ὁ μόνος οὗτος ξένος, δευτερος μεταξὺ 500 μα-
 θητῶν, κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἀνῆκεν εἰς τὸ τάγμα ἐκεῖνο, ὅπερ
 ὀλοσχερῶς κατεστράφη ἐν τῷ πολυθρῦλλῳ δάσει τῆς Σαδόβας
 ὑπὸ τεσσάρων κεκρυμμένων Αὐστριακῶν τηλεβολουστοιχιῶν, αἵτινες
 διεσταύρωσαν ἐπ' αὐτοῦ τὸ πῦρ. Ἐκ χιλίων ἀνδρῶν μόλις διεσώ-
 θησαν 300, οἱ πλεῖστοι τετρακυματισμένοι, καὶ, ἐξ ἑκατὸν ἀξιωμα-
 τικῶν, μόνον τρεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀριστείδης. Τοῦ λοχαγοῦ πεσόν-
 τος παρ' αὐτὸν, οὗτος ἔμεινε παρὰ τὸν προϊστάμενον μέχρι τῆς
 ἐσχάτης αὐτοῦ πνοῆς, καίτοι οἱ Αὐστριακοὶ εἶχον ἤδη πανταχό-
 θεν εἰσελάσει εἰς τὸ δάσος, καὶ διεσώθη ἐν τέλει ὡς ἐκ θαύμα-

τος. Συνεπεία τῶν γεγονότων τούτων, ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξεν, εἰς
 ἀμοιβὴν, τὴν πρᾶλαθιν ἑτέρου τῆς οἰκογενείας μέλους ἐν τῇ σχο-
 λῇ, καὶ τότε ὡς ἀνωτέρω ἐρέθη, εἰσῆλθεν ὁ Αἰμύλιος.

Οὗτος εὕρισκετο ἤδη ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει, τῇ Selecta, ὅτε
 ἐξερχόμην ὁ Γαλλογερομανικὸς πόλεμος, καὶ προαχθεὶς εἰς ἀνθυπα-
 πιστὴν ἐν τῷ πυροβολικῷ, ἀπεσταλὴ μετὰ πάντων τῶν συμμαθη-
 τῶν εἰς τὰς τάξεις. Ἀνήκων δ' εἰς τὴν στρατιάν τοῦ Φρ. Κα-
 ρόλου, συνέπραξε μέχρις ἐσχάτων εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μέντζ,
 διαρκῶς εἰς τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ἐκτεθειμένος, καὶ παντοίας ὑφιστά-
 μενος κακουχίας. Ἡ βροχὴ διήρκει πολλὰς ὀλοκλήρους ἐβδομά-
 δας, καθ' ἃς οἱ ἀξιωματικοὶ κατεκλίνοντο ἐνδεδυμένοι ἐν τῷ κα-
 θύρω πηλῷ· αἱ δὲ ὀβίδες τοσοῦτον συνεχῶς περιέπταντο ὑπὲρ τὸν
 προμαχῶνα αὐτῶν, δίκην φλογερῶν χροσαλλίδων, κατὰ τὴν ἰδίαν
 αὐτῶν ἔκφρασιν, ὥστε οὐδόλω; πλεον εἰς αὐτὰς προσεῖχον, ἐνῶ
 μακρόθεν ἀντήχει δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀπαίσιος καὶ φοβερός τῶν
 μυδροβόλων βόγχος. Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Βαζαίν, ὁ Φρε-
 δερικός Κάρολος ὤρμησεν, ὡς γνωστὸν, κατὰ τῆς στρατίας, ἣν εἶχε
 συναγείρει παρὰ τὸν Λεϊγην ὁ ῥέκτης Γαμβέττας, συμμετέσχε δὲ
 καὶ πάσης ταύτης τῆς νικηφόρου στρατείας ὁ Αἰμύλιος.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀριστείδης, ὡς ὑπολογαγός ἤδη τοῦ μηχανικοῦ,
 εὕρισκετο πρὸ τῶν Παρισίων μετὰ τῆς στρατίας τοῦ διαδόχου,
 καὶ εἰργάζετο εἰς τὰς τάφρους ὑπὸ τὸ διαρκὲς πῦρ τῶν Γαλλικῶν
 φρουρίων, μυρίας ἐπίσης ὑφιστάμενος κακουχίας. Μετὰ δὲ τὸ πέρας
 τοῦ πολέμου συνηντήθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐν Βερσιλλίαις, ὅπου ὑ-
 πὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λονδοβίκου ΙΔ', ἐτιμῆθη ὁ Ἀριστείδης διὰ
 τοῦ παρασήμου τοῦ σιδηροῦ στέμματος, ἰδιοχειρῶς ἐπὶ τοῦ γῆ-
 θους αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναρτηθέντος. Ἦτο δὲ ἡ τιμὴ
 οὕτως ἐξαιρετικὴ, διότι ἀπενεμήθη εἰς δύο μόνον ἀξιωματικούς· ἐξ
 ἐκάστου Τάγματος, ὑπὸ τῶν συναδελφῶν ὑποδεικνυμένους, ἐν δὲ
 τῷ Τάγματι τοῦ Ἀριστείδου, παροραθέντων τοσοῦτων Γερμανῶν, εἰς
 τὰς πρώτας τῆς Μοναρχίας οἰκογενείας ἀνηκόντων, κατεδείχθη ὁ-
 μοψῆφος ὁ Ἕλληνας.

Ἀλλὰ, καὶ τοὶ ἀμφοτέρω οἱ διακεκριμένοι ἀδελφοὶ διεσώθησαν ἐκ τῶν
 μυριονέκρων μαχῶν, προσεβλήθησαν οὐχ ἦττον, ὡς ἐκ τῶν ἀπαύ-
 στων κακουχιῶν, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνιάτου νόσου, τῆς φθίσεως, ἧτις
 ταχέως κατέχωσεν ἐντὸς τοῦ παγεροῦ ἐδάφους τοσαύτας θαλαρᾶς ἐλπίδας!

Καὶ ὁ μὲν Αἰμύλιος, ὑπηρετήσας ἐπὶ ἔν ἔτος ὡς ἀνθυπολοχα-
 γός ἐν Ἀνωβέρω, παρητήθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ-
 θεν δ' ἀπῆλθεν εἰς Κάϊρον ὅπου διέμεινε ἔν ἔτος πρὸς ἀνάρρω-
 σιν. Αἰσθανόμενος ὅμως ὅτι προσῆγγιζε τὸ τέλος, ἠθέλησε νὰ ἐ-
 πανακάμψῃ εἰς Ἀθήνας καὶ κατήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου κατέλα-
 βεν αὐτὸν τῷ 1874 ὁ θάνατος. Ὁ Αἰμύλιος, οὐ μόνον ὡς ἀξιωματικὸς ἀλ-
 λά καὶ ὡς συγγραφεὺς ὑπέσχετο τὰ βέλτιστα Αἰ. σημειώσεις, ἃς

εἶχε τηρήσει, ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον. «*Απομνημονεύματα Ἑλληνοῦ Ἀξιωματικοῦ κατὰ τὸν Γαλλογερομανικὸν πόλεμον*», καὶ εἶνε εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσαι· ἐν τέλει δὲ προστετέθησαν λυρικά τινα μερτυροῦντα δόκιμον ἤδη ποιητὴν. Αἱ ποιήσεις τοῦ ἀτυχοῦς Αἰμιλίου, δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητοι καὶ, ὡς καλῶς παρατηρεῖ ὁ γνωστὸς ἱταλὸς ποιητὴς Gemma, στολιζόνται διὰ «*graziosi movimenti lirici*».

Τὸ εἰς ἄκρον ἀξιόραστον τοῦ χαρακτήρος τοῦ Αἰμιλίου μερτυρεῖ τὸ εἶς ἀνέκδοτον. Παρὰ τὸν Λεῖγγρα ἐδόθη αὐτῷ στρατιωτικὸν κατάλυμα ἐν τινι Γαλλικῇ οἰκογενεῖα, ὅπου ἀσθενήσας, ἔμεινε περὶ ἓνα μῆνα. Καί τοι δὲ τὸ πᾶν τὸ φέρον τὴν Γερμανικὴν στολήν, ἦτο ὡς εἰκὸς μισητότατον εἰς τοὺς Γάλλους, τοσαύτην ἠσθάνθη καλὴ ἐκείνη οἰκογένεια συμπάθειαν πρὸς τὸν νεαρὸν Ἑλληνα ἀξιωματικόν, ὥστε ὅτε ἀργότερον ἔμαθε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ διὰ τῶν ἐφημερίδων, εὐλικρινῶς ἐπένησε, καὶ ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους γονεῖς ἐπιστολὴν συγκινητικωτάτην, ἥτις ἐπίσης ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ *Απομνημονεύματα*.

Ὁ δὲ Ἀριστείδης, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1846, ἀφοῦ διήκουσεν ἐν Βερολίῳ ἐπὶ δύο ἀκόμη ἔτη τὰ μαθήματα τῆς ἀνωτέρας στρατιωτικῆς Ἀκαδημίας, προσῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐτάχθη εἰς τὸ μηχανικόν. Ἐκεῖ θραδέως διαγνοῦς τὴν θλιθεράν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὁ ἡμέτερος στρατός, συνέλαψε σπουδαιοτάτην πραγματείαν, προτείνουσαν τὸν ἀναδιοργανισμὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βραχυχρονίου θητείας, καὶ ἐζήτησε τὴν πρὸς δημοσίευσιν ἀδειαν, ἀλλ' ὁ ὑπουργός, φρονῶν ἰσῶς ὅτι τὸ φῶς, ὅταν δὲν ἔρχεται ἐκ τῶν ἀνω δὲν συμφέρει νὰ ἔρχεται ἐκ τῶν κάτω, ἠρήθη τὴν ἀδειαν ταύτην, καὶ τότε ὁ Ἀριστείδης, παραιτηθεὶς ἐν ἀγανακτήσει, ἐδημοσίευσεν τὴν πραγματείαν αὐτοῦ ὡς ἰδιώτης. Ἀμέσως δὲ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη ἐφήρμοξε πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ προταθέντα, ἀτινα ἀποτελοῦσιν ἐκτοτε τὴν βάσιν τοῦ ἡμετέρου συστήματος. Ἐν τούτοις ὁ Ἀριστείδης, νυμφευθεὶς, ἐζῆ ἰδιοτεύων, ὅτε αἰτήσῃ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως, προσεκολλήθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἐστάλη εἰς Ἑλλάδα ὅπως καταστρώσῃ τὸν χωρογραφικὸν χάρτην τῶν Ἀθηνῶν· ἡ δ' ἐπιπονος αὕτη ἐργασία διεξαχθεῖσα κατὰ τοὺς μεγάλους τοῦ θέρος καύσωνας, τοσοῦτον εἰδείνωσε τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὥστε ἀπέβησε μετ' ὀλίγου μῆνας τῷ 1878, καταλιπὼν δύο ἀνήλικα θυγάτρια, γνωστὰ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ τῆς θαυμασίας εἰκόνης τοῦ Καουλδάχ, ἣν ἐσχάτως κατεχώρισεν ἡ ἐν Λεϊψία ἐκδιδόμενα ἀξιόλογος *Κλειώ*.